

खे खिलगामी तमुवाह वाहः सशब्दचामीकरकिङ्किणीकः ।
 तटाभिघातादिव लग्नपङ्के धुन्वन्मुहुः प्रोतघने विषाणे ॥ ४९ ॥
 स प्रापद्प्राप्तपराभियोगं नगेन्द्रगुप्तं नगरं मुहूर्तात् ।
 पुरो विलग्नैर्हरदृष्टिपातैः सुवर्णसूत्रैरिव कृष्यमाणम् ॥ ५० ॥
 तस्योपकण्ठे घननीलकण्ठः कुतूहलाडुन्मुखपौरदृष्टः ।
 स्ववाणचिह्नादवतीर्य मार्गादासन्नभूपृष्ठमियाय देवः ॥ ५१ ॥
 तमृद्धिमद्वन्धुजनाधिपैर्वृन्दैर्गजानां गिरिचक्रवर्ती ।
 प्रत्युज्जगामागमनप्रतीतः प्रफुल्लवृक्षैः कटकैरिव स्वैः ॥ ५२ ॥
 वर्गावुभौ देवमहीधराणां द्वारे पुरस्योद्धृतापिधाने ।
 समीपतुर्द्वरविसर्पिघोषौ भिन्नैकसेतू पयसामिवौघौ ॥ ५३ ॥

49. In aere vehebat illum taurus pulchre incedens, sonantibus tintinabulis aureis ornatus, iterum iterumque cornua quassans, nubibus coniuncta, ac si post ripae suffossionem limus iis adhaereret.

50. Temporis momento pervenit ille ad urbem a montium rege custoditam, quae nullum hostium impetum passa erat, atque quae SIVAE obtutibus praecedentibus quasi aureis funiculis attrahebatur.

51. Prope illam deus, cervice praeditus nubium instar caerulea, cupide a suspicientibus civibus conspectus, descendens e via ipsius sagittis notata, ingressus est vicinum terrae dorsum.

52. Illius adventu laetans obviam ei venit montium rex cum catervis elephantorum, quos propinqui splendide ornati conscenderant, quasi cum montibus suis, qui florentibus arboribus tecti essent.

53. Ambae catervae deorum et montium ad urbis portam, cuius obices aperti erant, convenerunt cum clangore longe sonante veluti duo aquarum flumina, quae unum pontem perfringunt.